

Publicerad 2010-01-18 20:43 av Fallgirl

Eureka!

Bobby Ewing fast tvärtom?

Vad gör man när man fått sitt hjärta krossat? När man inser att man gått på den största niten någonsin? Och att alltihopa egentligen bara är ens eget fel, att man varit naiv, blundat och vägrat se verkligheten...? Jo, man jobbar hårt för att glömma, för att lägga det bakom sig. För att må bra igen. Och det har jag gjort. Jag har verkligen gjort vad jag kunnat för att glömma, för att radera själens och hjärtats hårddisk och gå vidare. Utan större framgång.

Jag började med att shoppa. Men upptäckte att jag kände mig lika eländig i mina nya jeans, som i mina gamla. Jag drog hem en gammal flirt, och kände mig ensammare i hans famntag än någonsin. Jag slutade äta...och började. Jag kastade mig in i jobbet med liv och lust, men väl hemma satt jag håglös i soffan igen, och kunde bara drömma om kvällar då jag hade ett par starka armar omkring mig.

Jag var frustrerad. Vad kunde jag mer göra?! Tid, sa mina vänner. Vad du behöver är tid! Otåligt tittade jag på klockan. Hur mycket tid då? Jag vill inte må bra sen. Jag vill må bra NU! Men jag förstod förstås mycket väl vad de menade. Att tiden läker alla sår är en gammal utsliten klyscha, men aldrig så riktig som nu. Så jag försökte hitta strategier för att få tiden att bara gå. Vem kunde ana att ett parti Spindelharpan kunde få en halv kväll att nästan flyga iväg...?

Och så plötsligt en dag, slog det mig. Bobby Ewing. Jag skulle göra en Bobby Ewing. Fast tvärtom. Efter flera år som en av Dallas huvudpersoner skrevs Patrick Duffys helyllekaraktär ut ur serien, ordentligt, utan möjlighet att komma tillbaka. Duffy hade tröttnat på såpavärlden och ville utveckla sitt skådespeleri. Så Bobby dog, med hela familjen Ewing samlad omkring sig i ett tårdrypande farväl, bara för att några år senare, när karriären inte hade gått så bra som Duffy hoppats, skrivs in i serien igen. Det skrevs TV-historia den dagen Bobby Ewing plötsligt var tillbaka i Dallas igen, glatt visslande i duschen, och Pamela, hans chockade fru, insåg att hans död bara hade varit en ond dröm...och allt annat som därtill hade hänt under hans frånvaro.

Där hade jag det. Det var naturligtvis så jag skulle göra! I stället för att titta framåt, skulle jag titta bakåt! Ett helt år bakåt. Var var jag då? Och så skulle jag fortsätta precis där, och låtsas att det som hände under största delen av 2009 bara var en dröm. Simsalabim, 2009 utsuddat! Deleted. Jag förklarar dig härmed utskriven ur mitt liv! Så många tårar jag skulle spara, så mycket smärta, så många minnen jag skulle slippa tänka tillbaka på...och sakna.

Jag skulle vilja se hur de såg ut, när manusförfattarna satt och klurade på hur de skulle kunna skriva in Bobby i serien igen, och om den som kom på idén om drömmen verkligen var seriös från början. För visst måste det ha varit ett skämt? För att de inte kunde komma på en bättre idé?

Lite så känns det för mig. Jag har verkligen ingen bättre idé. Jag har provat allt jag kunnat komma på, genomtänkta som ogenomtänkta saker, med alla ett gemensamt: de funkade inte. Jag sitter fortfarande här

och känner mig eländig, som den som inte dög eller var bra nog. Trots att jag borde känna tvärtom, att det var han som inte var bra nog för mig.

Bobbys återkomst togs emot med viss skepsism i början, men till slut vande sig tv-tittarna och blev nog rätt nöjda med att ordningen till slut var återställd. Inget Dallas utan Bobby. Om det ändå vore så enkelt. Ordningen blir inte återställd, utan det är dags att skapa en ny ordning, som funkar för mig. Visst skänker det ro att tänka bort det senaste året, men det är knappast en rationell lösning.

Jag får lyssna på mina vänner, och luta mig mot att den gamla klyschan är sann, och ta en dag i taget. Den som skriver manuset till mitt liv får helt enkelt nöja sig med det. Det är den officiella versionen i alla fall. Någonstans inom mig finns fortfarande ett hopp om att en morgon vakna av ljudet av glada visslingar och plaskandet ifrån duschens strilande vatten. Men det ser jag till att hålla tyst om. Man vill ju inte bli idiotförklarad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fallgirl med Poeter.se id #29211 innehar upphovsrätten